

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2. — P. E példány 20 fill.

Életünk örök ádvent.

Evezredekén át újra és újra felcsendül az emberajkakon a régi, de mindig új melódia: *Rorate coeli* — harmatozzatok eget! Akár béke, akár háború van, valami új várakozás tölti el az emberek lelkét. Mindig érezzük, hogy valakinek még jönnie kell, valami még hiányzik, amelynek birtokolása egészen betöltené az emberek szívét. Mi Eucharisztia-tisztelek örökös ádventben vagyunk.

Ádventben vagyunk, mert a földre szállott Istenember országának teljes kiépítését várjuk. A kisdéd Jézus által lerakott alapok fölött új világnak kell felépülnie. Bár ennek az építőmunkának első munkása maga Jézus volt, a kiépítés lebonyolításában az egész emberiségnek közre kell működnie. Az eredmény nem jöhet létre máról-holnapra. De hogy el kell jönnie, az bizonyos, mert Krisztus Urunk a legszebb imába a Miatyánkba is beleszövi az új világ eljövételének fontosságát: *Adveniat regnum tuum* — jöjjön el a Te országod! Sajnos akadályokkal kell számolni ebben az építőmunkában. És ezek az akadályok magában az emberben vannak. Mindmeggannyi kis betonerőd egy-egy ember belsővilága. Tele önzéssel, kevélységgel, szenvedélykultusszal. Előbb ezeket kell lerombolni, kifűstöltni a meghúzódo ellenséget, hogy a romokon új világ épüljön. Ez az új világ pedig elsősorban nem gazdasági alapokon nyugszik, hanem lelkieken. «Készítsétek az Úr útját, egyenesítsétek az ő ösvényeit. Minden völgy betöltsétek, minden hegy és halom megalacsonyíttatik és a görbék egyenesekké lesznek és a göröngyösek sima utakká; és meglátja minden test az Isten üdvösségét.» (Lukács 3, 4—6.) Hogy az isteni kegyelemnek ezt a lelki birodalmat építő munkáját támogathatunk, az természetes. Istenlátást nem várhatunk másképpen, csak ha magunk is mindent megteszünk érte. Mivel ez állandó program marad, a mi ádventünk is örökös.

A mi ádventünk azonban nemcsak várakozást, állandó építőmunkát jelent, hanem megérkezést — Úrjövetet is. A megszentelő kegyelemmel bíró lélek szentáldozása ádvent — Úrjövét. Azt is mondhatnám, hogy minden szentáldozás befetődése a lélek várakozó ádventjének. A várakozó ádvent gyümölcse az Isten bírása. Azért minden szentáldozás karácsonyt is jelent az embernek, aminthogy az ádvent a karácsonyban nyeri betetőzését. Az Úr jön az ember felé, a megtisztult emberi lélek pedig közeledik az Úr felé. A kettejük találkozására teremti meg itt a földön az Isten országát. És minél több ilyen találkozást látunk, minél többen fogadják be az eucharisztikus Jézust, annál hamarabb fog kiépülni az Isten országa közöttünk. Buzgó imádságunk törjön az ég felé, hogy sok lélekben megvalósulhasson ez az ádvent, a földre szállott Jézus eljuthasson minden lélekbe. Mert Jézusnak külön-külön is be kell jutnia minden lélek birodalmába. Szent János szomorú hangon említi: «Tulajdonába jöve, de övét őt be nem fogadák.» (Ján. 1, 11.) Akik be nem fogadták, azok nem ádventi lelkek. Nem csoda, ha nekik a karácsony is csak külsőségeket, hangulatot jelent. S ha nincsenek meg a külsőségek, a hangulatok, nincs karácsonyuk. A Krisztus-befogadó lelkek azok, «akik hisznek az ő nevében, kik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem nem a férfiú indulatjából, hanem Istenből születtek.» (Ján. 1, 12—13.)

De lesz majd egyszer egy utolsó ádvent is. Amikor majd jön az Úr nagy hatalommal és dicsőséggel, hogy számbavegye övéit és ítéletet mondjon az emberek fölött. Akkor majd nem a karácsonyi Kisdéd, nem is az eucharisztikus Jézus, hanem az ítélkező Isten Fia fog előttünk állani. Ez lesz az utolsó szembesítés.

Aki erre készült, aki a szentáldozásban gyakorta találkozott Jézussal, boldogan várja az utolsó ádventet is. «Itt az óra, hogy felkeljünk az álomból. Most ugyanis az üdvösség közelebb van hozzánk, mint amikor hívők lettünk. Az éjtszaka előrehaladt, a nappal pedig elközelgett. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit és öltük magunkra a világosság fegyvereit.» (Szent Pál. Róm. 13. 11—12.) Legyünk az Eucharisziából élő lelkek, hogy a földi ádvent örök karácsonyba hajló istenszemlélődés lehessen.

Kiss István.

RÓMAI EMLÉKEK.

Ha a zarándok-ember az Örökváros útain bolyong, meglepődve látja, hogy még a sugárutak neveiben is megelevenedik előtte az Anyaszentegyház és a történelem: Via Giulio Cesare, Via Ottaviano, Via S. Cecilia — Julius Cézárról, Augustus római császárról, Szent Ceciliáról elnevezett utcák!

Nagyszombat délutánján konflisom a Tiberis folyó partján baktat, hol egykor Konstantin, az első keresztény császár vívta diadalmas csatáját az utolsó pogány római császárral, Maxenciussal. Áthaladunk egyik hídon Róma régi városrészébe a Trasteverebe, hová idegennek egyedül nem tanácsos menni, mert beletevédhet a szűk sikátorokba, hogy ki nem talál belőle, azért legjobb kocsival menni ide. Egyik utca elején nagy márványtábara vésett aranyos betűk hirdetik: Via S. Cecilia. Tehát Szent Cecilia utcájában járunk s a kocsit csakhamar megáll a Szent Cecilia-bazilika előtt, amely az ő családi házának, a Ceciliusok palotájának helyére épült.

A templomnak nagy előudvarában régi vázaalakú kőmedence áll, amelyben még az őskeresztények mosták meg templomba menet kezüket. Belépek a régi fenséges bazilikába, amelynek oldalhajói tele vannak márvány síremlékekkel. Az apsis mozaikja Szent Ceciliát ábrázolja. Az áldoztató korlátan hatalmas bronztartályokban égnek a mécsesek. Az oltár alatt Maderna szobrászművész által készített gyönyörű Szent Cecilia-szobor fekvő helyzetben ábrázolja a szentet úgy, amint őt a katakombákban megtalálták. Mikor már haldokolt, pogány hóhérai kérdezték gúnyolódva: hiszed-e még, hogy egy Istenben három személy van? Cecilia ekkor már nem tudott beszélni s ezért, hogy hitét megvallja, egyik kezével három, másik kezével egy ujját mutatta. A szobor is így ábrázolja őt. Közel a templom bejáratához látható a fürdőszobája, ahol először Ceciliát gőzzel akarták megfojtani, csak mikor onnét napok mulva is élve kijött, fejezték le.

A szentély alatt van egy másik kis templom, itt nyugszik a vértanu szűz férjével Valériánusszal s annak fivérével Tiburtiusszal, akiket a pogányságból Szent Cecilia térített meg, aki mindig látta őrangyalát s a két pogány férfit is rávette ezzel a keresztiségre, hogy akkor majd ők is látják őrangyalukat, s midőn ezek megkeresztelkedtek, Isten meg is jutalmazta ezzel hitüket. Még egy pogány tiszt is nyugszik itt, ki Szent Cecilia kivégzésénél tért meg. Egyszerű vaskoporsóban vannak az oltár teletti fülkében, amit gyönyörű aranyozott ajtók zárnak le. Az oltáron vézákban jácint csokrok pompáznak. Pazar szépségű kis szentély ez. A mennyezetet színes márványoszlopok sokasága tartja fenn, amelyet aranyozott angyalkák díszítenek. Két gyönyörű mozaik-kép díszíti a falakat. Talán legszebb ékessége a templomnak Szent Cecilia életnagyságú szobra, kezében a Szentírást tartva, rajta e felirattal: «És lesznek mint az Isten angyalai.» Innét kimenve meg-

tekintetem a Cecilius-ház többi még megmaradt helyiségeit s aztán újra visszatértem Szent Cecilia sírjához, hol mintegy félórát csendes imádságban töltöttem. A sekrestyés is magamra hagyott, miután fényesen kivilágította a kis szentélyt és így semmi sem zavarta áhítatomat. Mikor újra felmentem a felső templomban a gyóntatószékek körül gyónni akaró emberek gyülekeztek. Eltűnődtem magamban: milyen érzésük lehet a rómaiaknak, akik Szent Cecilia bazilikájába járnak gyónni!? Amint ismét kocsira ülök, az előudvar helyiségeiből kijön három dominikánus karingben, szenteltvíztartóval s áldást adnak reám. Egy darab öskeresztény szokás —, gondolom magamban meghatva.

Elköszönve a szentélytől, a város egészen másik részébe hajtatok, a S. Mária Maggiore bazilikába, Róma legnagyobb Mária-templomába. Mikor odaérek látom, hogy a bazilika előtti téren virágpiac van, nagy lila-, sárga-, vörös-virágú gallyakat csokorba kötve árulnak — a tavasz első hírnökei. Mily stilszerű ez a virágerdő ép a Madonna-templom előtt.

Aztán belépek az óriási arányokat öltött bazilikába, ahol azt sem tudom mit nézzek meg előbb: a gyönyörű 36 márványoszlopát, az első Amerikából hozott arannyal kirakott tündöklő kazettás mennyezetet, a Confessio páratlanul szép márvány lejárátát, ahol Szent Mátyás apostol nyugszik, avagy az oltáron levő ezüst jászol-alakú ereklyetartót, amelyben a kis Jézus jászolának darabjait őrzik. A számtalan szebbnél-szebb kápolnáknak, amik az oldalhajókból nyílnak, hol boruljak térdre előbb: V. Szent Pius pápa holtteste előtt, avagy Szent Jeromos egyháztanító sírja előtt, akinek a Szentírás lefordítását köszönjük, vagy tán előbb az Aprószentek kápolnájába menjek, ahol az ő ereklyéiket őrzik. Legelőször mégis a Borghese-kápolnába megyek, amely a legdíszesebb, most gyertyák fényében ragyog, itt őrzik az oltáron a Szent Lukács evangelista által festett Mária-képet, szombat lévén, ez a kápolna is nyitva s nagyon sok hívő imádkozik a régi szép Mária-kép előtt. Széles bronzkeretű remek festmények a falain, s gyönyörű kupolája van. A templom hajójában nem győztem gyönyörködni a tömördek mozaiképben, amik egészen elborítják a falakat. A főoltár alatt nyugszik Johannes római főnemes, aki nagy vagyonát nem tudva mire fordítani, ezt a templomot építtette a Szent Szűz tiszteletére, aki neki álmában megjelent s meghagyta neki, hogy ahol másnap, augusztus 5-én, Róma hét halma egyikén havat talál, oda tiszteletére templomot építsen. Azóta áll az Esquilinus-dombon ez a pompás Havas Boldogasszony-temploma.

Sok imádság és sok gyönyörködés után elhagyom a bazilikát s a templom hátsó kijáratán megyek le a sok lépcsőn s csakhamar egy nagyértékű templomhoz érek, amely egy kis udvarban van. Sajnos, már késő délután van s a templom már zárva. Szent Pudenciána temploma ez, kinek apja Pudens szenátor, itt látta vendégül Szent Péter apostolt, midőn Péter Rómába jött. A szenátor és két leánya, Szent Praxedis és Szent Pudenciána mily sokszor vehettek részt az apostol-fejedelem miséin, amelyet itt tartott egy faasztalon, amit a templomban őriznek. Pudens szenátor háza helyén épült a kereszténységnek ez a szentemlékű temploma. Forró imádságban köszönöm meg Istennek, hogy legalább kívülről is, de láthattam a helyet, hol Szent Péter apostol élt egykor.

Hoffer Ilona hitoktató.

Karácsonyra megjelenik **Dr. Tiefenthaler József**, koll. igazgató avatott tollából Kanter Károly életrajza «Budapest apostola» címen. — Feltétlen vegyük meg!

Az Oltáriszentség az ősegyházban.

Az Egyház liturgiájában első helyen áll az Oltáriszentség. E körül csoportosul minden. Az istentiszteletnek legfontosabb cselekedete, az áldozat, ép az Eucharisziában jelenlevő Jézus Krisztusnak bemutatása. A többi szentségről azt tanítja Aquinói Szent Tamás, hogy valamennyinek távolabbi célja az Oltáriszentség útját egyengetni az ember lelkéhez. A lelki életben való haladásunk legbiztosabb fokmérője, hogy mennyire él bennünk az Oltáriszentség szeretete. Az Oltáriszentség tehát az a mágnes, mely az Egyház egész életének középpontjában áll és a lelkeket ellenállhatatlan erővel magához ragadja.

Kérdés, vajjon mindenkor így volt-e? Ha az Egyház kezdetéig visszamegyünk, ott is megtaláljuk-e az Oltáriszentség iránt való hitet, szeretetet? Az Oltáriszentség az ősegyházban is elfoglalta-e azt a kimagasló helyet, mely az Egyház mai életében megilleti?

Senki nem vonja kétségbe, a protestáns, sőt a hitetlen táborban sem, hogy a második század végén már teljesen fennállott a kat. Egyház szervezetével, tanításával, papságával, áldozatával és szentségével. Csak azt állítják ellenfeink, hogy az I. és II. század ezekről még mitsem tudott. Forduljunk tehát e kérdésben a legilletékesebb tanukhoz, az I. és II. század írott és íratlan emlékeihez, melyek elég nagy számban vannak, dacára, hogy az Oltáriszentség titkát a X. századig senki kétségbe nem vonta.

a) Az I. és II. század írott emlékei:

A legrégebbi őskeresztény irat a biblián kívül a «Tizenkét apostol tanítása», a nyolcvanas évekből való. E munka tartalmilag nem egyéb, mint rövid foglalata a legfontosabb hitigazságoknak. A 9. és 10. fejezetben azokat az imákat közli, melyeket a nép az áldozat alkalmával mondott. Az áldozatban kenyér és bor szerepel s belőle nem részesülhet más, mint aki meg van keresztelve Jézus nevében. Az Oltáriszentség görögös neve: Eucharistia világosan előfordul benne.

Még sokkal világosabb Antióchiai Szent Ignác tanubizonyossága, ki a II. század elején Traján császár idejében szenvedett vértanuhalált. Fennmaradt a kisázsiai egyházakhoz intézett hét levele, melyekben ötször tesz említést az Eucharisziáról. Sürgeti a keresztényeket, hogy gyakran gyülekezzenek össze az Eucharisztia megünneplésére (Efezusiakhoz 13, 1.), hangsúlyozza, hogy csak az az érvényes Eucharisztia, melyet a püspök vagy az általa felhatalmazott pap mutat be (Szmirnaiakhoz 8, 1.); de hogy az Oltáriszentség magának Jézus Krisztusnak teste és vére, ezt a legvilágosabban Filadelfia és Szmirna híveihez intézett leveleiben mondja ki: «Éljetek az Oltáriszentséggel, mert egy az Úr Jézus Krisztus teste és az ő vérenek kelyhe.» (Filad. 4.) A dokéták ellen harcolva így ír: «az Oltáriszentségtől és az imádatól tartózkodnak (t. i. a dokéták), mert nem vallják, hogy az Oltáriszentség a mi Megváltónknak, Jézus Krisztusnak teste, mely vétkeinkért szenvedett és amelyet az Atya jóságában feltámasztott.» (Szmirn. 7, 1.) Hogy a lelki életben mily hatása van az Oltáriszentség vételének, röviden, de annál találóbban így fejezi ki: «a halhatatlanság orvossága ellenszer arra, hogy ne haljunk meg, hanem mindig éljünk Jézus Krisztusban.» (Efez. 20, 2.)

Szent Jusztin vértanu hangsúlyozza az Oltáriszentség áldozati jellegét. Ő az első, ki részletesebben leírja az őskeresztények istentiszteletét, áldozatát. (Apol. I. 67.) Vasárnaponként egybegyűl az egész hitközség és felolvassnak egy részt az apostolok emlékirataiból (az evangéliumokból), vagy az őszövétség prófétáiból. Majd szentbeszéd következik és ezután hosszabb imádság. Miután

ennek is vége van, kenyeret, bort és vizet hoznak elő; az átváltozás után pedig a jelenlévők megáldoznak, a távollevőknek pedig a szerpapok viszik el a Szentséget.

Szent Jusztin másik nagy munkája Tryfon zsidóval folytatott nyilvános vitáját tartalmazza. E vitában szóba kerültek az ószövetség áldozatai is, ezekkel szemben mutat rá Szent Jusztin az újszövetség áldozatára, melynek a régi áldozatok mind csak előképei voltak. Malakiás jóvendőlése a minden helyen bemutatandó tiszta áldozatról az Oltáriszentségben teljesedett be (1. 11.); határozottan említi az «Eucharisztia kenyérét» és az «Eucharisztia kelyhét», melyet minden helyen bemutatnak. (Dial. 41, 112.) Izaiás egy jóvendőlésének (33, 13—19.) teljeseését is «abban a kenyérben látja, melyet Krisztus nekünk bemutatni parancsolt, emlékére testének, melyet felvett azokért, kik benne hisznek, akikért így szenvedni tudott és abban a kehelyben, amelyet vérenek emlékére hálaadással bemutatni parancsolt.»

Szent Irén lyoni püspök irataiban, ki Papias hierapolisi és Polikarp szmirnai püspök közvetítésével magának Szent János apostolnak iskolájához tartozott, szintén fényes dokumentumokat találunk az őskeresztényeknek az Oltáriszentségbe vetett hitéről. Bár kisázsiai származású volt, életének javakorát nyugaton töltötte s így egyaránt képviseli Keletnek és Nyugatnak hagyományát. Ötkötetes nagy munkájának címe: «Az eretnokségek ellen.» Legtöbbet korának legfőbb eretnokségével, a gnoszticizmussal foglalkozik. Maga Harnack is és a racionalizmus általában elismeri, hogy Szent Irén tetőtől talpig katolikus ember, kinek hite semmiben sem különbözik a mai kat. Egyház hitétől.

A gnosztikusokkal vitatkozva, kik Jézusnak csak látszólagos testet tulajdonítottak, nem Üdvözítőnk szent emberségének valóságát bizonyítja be először, nem ebből következett az Oltáriszentségre, hanem megfordítva: «Hogyan mondhatják, — kiált fel a IV. könyv 18. fejezetében, hogy az Oltáriszentség Jézusnak teste és vére, ha neki nincs valódi emberi teste?» Tehát annyira biztos az Oltáriszentség valóságáról, hogy ebből indulva ki, bizonyítja a megtestesülés igazságát. Midőn pedig a feltámadásról beszél, méltatlankodva kiáltja oda ellenfeleinek: «Ha nincs feltámadás, nem lehetséges az eucharisztikus kenyér és bor! Hogyan maradhatna a földben, mint a romlás áldozata az a test, amely Jézus Krisztus testével és vérével táplálkozott és annak tagja volt?» (V. 2, 2—3.)

Mily élőnek kellett lennie az ősegyházban az Oltáriszentség hitének, ha a II. század második felében egy író így beszélhet!

b) A II. század iratlan emléke:

Szent Lucina katakombájának legrégibb, a II. század végétől való kamrájában látható egy úszó hal képe, mely kosarat hord a hátán; a kosárban kenyér és bor van, az Oltáriszentség elemei; a hal pedig tudvalevőleg Jézus jelképe. Különbözik az egész képnek érdekes magyarázatát adja az ugyancsak a II. század végétől való Aberkios-felirat: «Mindenütt a hit volt vezérem, mindenütt eledelül adta nekem a forrásból a halat, melyet a Szent Szűz fogott és Őt adta eledelül barátainak, amennyiben üdvösséges bort kenyérrel vegyítve nyújtott.» (Schütz: Krisztus jelenléte az Oltáriszentségben.)

Az I. és II. századbéli írott és iratlan emlékek így tanuskodnak az őskeresztényeknek az Oltáriszentségbe vetett hitéről. — Tehát nem későbbi kornak szüleménye az Oltáriszentség tana, oly régi ez, mint maga a kereszténység. Midőn az Úr Jézus iránt mély hálával és szeretettel valljuk meg az Oltáriszentségbe vetett hitünket, keresztény meggyőződésünk egész büszkeségével és biztonságával mondhatjuk: ez a hite a szentatyáknak, ez a hite az apostoloknak!

Karácsony által az istenfiúsághoz!

Az ószövetség homályából mint valami biztató fény sugar csillámlanak elő Izaiás prófétának a szavai: «Kisded született nekünk és fiú adatott nekünk, kinek vállán legyen a fejedelemség; és hivatik az ő neve csodálatosnak, tanácsadónak, Istennek, erősnek, a jövődőség atyjának, békesség fejedelmének.» (Iz. 9, 6.) És szemünk megpihen az áldott Kisded békességes arcán. Mily kedves, mily ártatlan, mily boldog a Kisded. Ő mondotta földi működése közben is: ilyeneké a mennyek országa. Azt akarta, hogy az istenfiúság tudatára ébredjünk és mint ilyenek tudjunk gyermekded lelkeké lenni. Miért legyünk gyermekded lelkek?

A gyermeki lélek bizakodó atyjával szemben. Érti, hogy minden boldogsága, sorsa atya kezében van letéve. De tapasztalja is, hogy atya símogató jósága képes betölteni minden vágyakozását. Kialakul kettejük között egy csodásan gyengéd kapcsolat. Nekünk is ilyen bizakodó lelkületre van szükségünk. Minél nagyobb küzdelem és nélkülözés szakad reánk, annál inkább kell ilyen bizakodó gyermekeknek lennünk a mennyei Atyával szemben. Mintha ez a bizakodó lelkület kiveszőben lenne napjainkban. A sok gond és baj felhői oly sűrű tömegben ülik meg a lelkeket, hogy elfedik a figyelmes és gondoskodó atyai kezet. Nagyon is felnöttek vagyunk és bizalmatlanok. De milyen boldog az, aki bizakodó lélekkel hagyatkozik a mennyei Atyára. Aki nehéz, talán sokszor sikertelen napi munka után is tud bizalommal, gyermeki várakozással az égre nézni: Atyám mindent megtettem, megpróbáltam, mostmár jöjj és segíts engem, mutasd meg atyai gondoskodásodat!

A kisgyermek ártatlan, tiszta tekintetű, szemében a mennyország ragyogása tükröződik. A legmögörvább ember is, ha beletekint a kisgyermek szemébe, azonnal megbékél, indulatai elcsitulnak. Az ártatlanság és lelki tisztaság világhatalom. Ezzel szemben a fertőzött lélek mily sötétségbe borítja a tekintetet. Hiába igyekezik azt palástolni a modern kozmetika ezernyi körmönfont találmánya. Az ilyen szemek bágyadt, fátyolos tekintete mögött egy elprédált mennyei örökség könnyei húzódnak meg. Ézerszer áldott a tisztalelkű, gyermektelített ember. Amerre jár, napsugarba öltözik minden, akivel beszél, transzformálódik. Ezek a napsugaras lelkek. Ilyen maga az Isten, ilyenek az ő barátai, a szentek, ilyenek a köztünk járó jóságos lelkek. Ilyen volt Kis Szent Teréz, aki mindig gyermek akart maradni. Ilyen volt Assisi Szent Ferenc, aki gyermekként tudott örülni mindennek.

Békességes is a kis gyermek. Lelkét nem szántják át indulatok. Nem bánt senkit, mert nem ismeri a bűnt. Megsértődni sem tud, mert nincs benne önzés és gőg. A béke megtestesülése, azért megjelenése megszünteti az ellentéteket. Sokszor a szülők az újszülött bölcsője felett békülnek ki és tanulják meg egymást becsülni. Minden gyermek-bölcső a béke katedrása.

Ezt a bizakodó, ártatlan, békességes istenfiúságot szomjúhozza a Jézuska is. Ezt kell megtanulnunk a kis jászol Urától. És ezt hirdeti nekünk az Eucharisztia is. Oltáraink csendes, alázatos lakója az Eucharisztia, ezért lett az embernek tápláléka. Mikor imádási órákon karácsonyi hangulattal megjelenünk, ezt kérjük: kis Jézus teremts bennünk benned bizó, ártatlan, békességes lelkületet, hogy eljuthassunk az istenfiúság birtoklásához. Hogy egymásban felismerhessük a testvéri vonásokat és az áldoztató asztaltól elindulhasson az emberiség megbékélése, de elsősorban saját magunk nagy átreformálása.

K. I.

TELJES BŰCSŰK.

Xavéri Szent Ferenc napján, dec. 3-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatása ünnepén, dec. 8-án, Szent János apostol napján, dec. 27-én, a havi összejövétel napján, akik misét és szentbeszédet hallgatnak, a havi egyéni imádási napon, egy szabadon választott napon, a hó első csütörtökén és péntekén. Állomási teljes búcsú karácsony napján, ha szentgyónást és áldozást végeztünk.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Központi Oltáregyletünk november 9-én tartotta választmányi és terjesztőnöi ülését nagy látogatottság mellett. Az előbbin *dr. Mészáros János* pápai prelátnak, országos elnök, az utóbbin *dr. Mátray Gyula* ügyigazgató, hercegprímási titkár elnökölt, mindkét ülésen *gróf Esterházy Mary* elnöknő jelenlétében. A gyűléseken mutatkozott be az Örökimádás-templom új igazgatója, *Kiss István*, aki helyettes ügyvezetői minőségben fog működni az Oltáregyletben is, és szerkeszti az Örökimádás és Jézusom Örömeim lapokat. A gyűléseken a folyó ügyek mellett szóba került a templomok jövőben történő segélyezése is. Elvül mondatott ki, hogy csak a két évenként megtartandó kiállítással kapcsolatban lesz segélyezés és főleg ott, ahol a fiók Oltáregylet megalakult. Rendkívüli eseteket az elnökség kellő okok fennforgása esetén külön elbírálás tárgyává fogja tenni.

Ha valamelyik plébánia területén bárhol katonakórház nyílik és ott misézés is be lesz vezetve, elsősorban az illetékes plébánia gondoskodik a miséző hely felszereléséről. Leltárának anyagából szerelje fel a miséző helyet, mert a központi Oltáregyletnek nincs módjában kölcsönözni felszerelést annál is inkább, mert nem használt tárgyakat szokott a segélyezések alkalmával nyújtani. A kölcsönadott felszerelések ugyanis ajándékozásra alkalmatlan állapotban kerülnek vissza. Egyébként a velünk együttműködő egyházmegyékbe már megküldöttük a segélyezett templomok listáját. Sok helyről jött kedves köszönőlevél a nyújtott segélyekért.

Új Oltáregyletek alakultak: a Vörös Kereszt Csörsz-utcai kápolnájában 150 taggal. Itt különösen *báró Apor Gizella* elnöknő buzgólkodik serényen, amit a beküldött tagdíjak és a megrendelt Örökimádás példányszámának a szokottnál nagyobb volta is bizonyít. A helyi igazgató *Tamás Ernő* lelkész úr. Alakult még Pestszentimréren *dr. Schaub Mihály*, Csallóközarányoson *Cseri Antal* esp.-plébános, Klotildligeten *Fenyő István* lazarista atya, Paláston és filiájában Szirákon *Szaniszló Ferenc* plébános és Lovászpátonán *Stirling János* plébános urak igazgatásával.

Legközelebbi központi választmányi ülésünk és terjesztőnöi értekezletünk dec. 14-én, hétfőn d. u. 3 órakor, illetve 4 órakor lesz.

Minden hónap második vasárnapján d. u. 3—4-ig férfiak részére szentségimádás lesz az Örökimádás-templomban. Az első szent óra nov. 8-án volt. Férfiak jöjjetek engesztelni!

Az A. C. felhívásával kapcsolatban a Magyar Kat. Nőegyesületek Orsz. Szövetsége katonák részére imakönyv-akciót indított meg. A nemes célra szánt összegek az A. C. csekkszámán: 1.228. Bp. Szföv. közs. Takarékpénztár Rt. Bpest küldhető be. A csekken az összeg rendeltetését is tüntessük fel.

Karácsonyra ajándéknak vegyük meg a közp. Oltáregylet kiadványait:

1. *Renée Zeller—Szirmai*: A Mária Reparatrix Társaság és alapítónője c. bensőséges életrajzot. (187 old.) 1.50 P.
 2. *Margit* anya. Szent Margitról nev. Mária anya kedves életrajza, *Gerely Jolán* fordításában. (161 old.) 1.50 P.
 3. *Kis Szent Teréz* szelleme (kis alak, 306 old.) 2.—P.
 4. *Poppe—Mátrai*: Isteni gyermekbarátnál, imakönyv. Fekete vászonköt. 2 P, fehér vászonköt. 2.40 P, bőrkötés és celluloid kötés 5 P. Egyedüli eucharisztikus gyermek-imakönyv.
 5. *Dr. Tiefenthaler József*: Kis örökimádás imakönyv. Ifjúság részére 15 látogatás az Oltáriszentségnél. 1 P.
 6. *Miklósi László*: Magyar hősök öt világrészben. Missziós munka. Füzve 2.60 P. kötve 3.50 P.
- Rendelési cím: Mária Reparatrix zárdá Bpest, IX., Üllői-út 77. Összeg és portó előre küldendő.

Az Oltáregylet minden tagjának, barátjának és támogatójának kegyeleteljes és békeséges karácsonyi ünnepeket kíván lapunk szerkesztősege és kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**